

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Свиленград, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200121 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № НП-16 от 08.07.2022 година на Заместник-председателя по еврофондовете и Министър на финансите на Република България (сега Министър на финансите на Република България), с което на А. А. (Alican Altun), роден на ***** година в град Б., Република Турция, с турски личен номер ***** от град ***** , Република Турция, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез младши адвокат И. Д., за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

Жалбоподателят А. А. чрез процесуалния си представител – младши адвокат И. Д., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за неправилен, съставен при допуснати съществени нарушения на процесуалния

закон и в противоречие с материалния такъв – липсвали субективният и обективният елементи от състава на нарушението. Сочи се, че жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят А. А., не се явява. За него се явява младши адвокат И. Д., който пледира пред настоящия Съдебен състав за отмяна на процесното НП на основанията, посочени в Жалбата. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – Заместник-председателят по еврофондовете и Министър на финансите на Република България (сега Министърът на финансите на Република България), редовно призован, изпраща представител – Главен юрисконсулт Елена Гъчева, която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 19.01.2022 година, около 02.45 часа на ГКПП „Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Входящи леки автомобили и автобуси”, на път от Република Турция за Република България пристига моторно превозно средство (МПС) - автобус марка „Мерцедес-Бенц” с турски регистрационен номер ***** (видно от Свидетелството за регистрация на МПС, ведно с превод на български език), в който като втори шофьор (част от екипажа) пътува жалбоподателя. При повторна физическа проверка на автобуса в гаража на Агенция „Митници” са установени 4 лица без документи за самоличност, поради което двамата шофьори, включително

жалбоподателят, са отведени в ареста (помещение за временно задържане) на Патрулна база „Капитан Андреево” към ГПУ - Свиленград, където са им извършени лични обиски и са задържани за 24 часа. При личния обиск (преглед) на жалбоподателя, извършен от свидетеля Д. Н. Б. и в присъствието на свидетеля К. Сергеев А., е открито в сгъвката на шапката му едно пакетче с правоъгълна форма в сребристо фолио (сгъвка от алуминиева фолио), съдържащо зелено-кафява тревиста маса с бруто тегло 0.8 грама, което предава доброволно с Протокол. Веществото реагира, тествано с полеви наркотест, на марихуана.

За случая е изготвена Докладна записка от свидетеля Д. Б..

Жалбоподателят дава обяснения, в които сочи, че веществото му е дадено преди няколко дни от негов колега в Истанбул, който му казал че е за ободряване и против главоболие. Жалбоподателят сочи, че не е бил наясно с факта, че даденото от колегата му вещество е наркотично; както и че е наясно с последиците от подобно деяние.

От изготвената от ОДМВР – Стара Загора, в Базова научно-техническа лаборатория, Справка за извършена Физико-химическа експертиза става ясно, че изследваното вещество е марихуана (коноп, канабис) с нето тегло 0.38 грама, с активен наркотичнодействащ компонент тетрахидроканабинол 16.3 % (теглови процента), която се намира в Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманитарната и ветеринарната медицина.” съгласно Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, вр.чл. 3, ал. 2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите (ЗКНВП). Посочено е, че за анализа чрез три различни метода (цветни капкови качествени реакции, и тънкослойна и газова хроматография) е изразходвано цялото количество от веществото.

Преписката ЗМ № 18/2022 година по описа на ГПУ - Свиленград е изпратена на Окръжна прокуратура - Хасково. С Постановление на Прокурор при посочената Прокуратура от дата 02.06.2022 година, е отказано да се образува досъдебно производство и е прекратена преписка № 346/2022 година по описа на Окръжна прокуратура – Хасково (, представляваща преписката ЗМ № 18/2022 година по описа на ГПУ – Свиленград) на основание чл. 242,

ал. 6, вр.ал. 2 от НПК (маловажен случай на контрабанда), като е посочено че стойността на веществото е 1.52 лв. – 4 лв. х 0.38 грама (съгласно Постановление № 23 от 29.01.1998 година на Министерския съвет, приложено в кориците на делото) и е изпратена на Териториална дирекция Митница Бургас, която с Писмо рег.№ 32-205607 от 22.06.2022 година, ведно с Постановлението от дата 02.06.2022 година, са изпратени на Министерството на финансите по компетентност за образуване на административнонаказателно производство и за налагане на административно наказание. На 24.06.2022 година в Министерството на финансите е регистрирано с № 16-05-158 горепосоченото Писмо на Агенция „Митници”.

В документите по преписката жалбоподателят посочва като адрес за призоваване на територията на Република България, служебният адрес на младши адвокат И. Д..

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя без да бъде съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН).

Сезиран надлежно и след получаване на посоченото Постановление на Окръжна прокуратура – Хасково и прекратената преписка, Заместник-председателят по еврофондовете и Министър на финансите на Република България (сега Министърът на финансите на Република България) приема, че са налице основанията на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и издава процесното НП № НП-16 на 08.07.2022 година. В диспозитива на издадения санкционен акт АНО посочва, че жалбоподателят е пренесъл през границата на страната без знанието и разрешението на митническите органи високо рисково наркотично вещество, като посочва следната правната квалификация на нарушението - чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ, като на основание чл. 424, ал. 2, б. „г”, вр.чл. 242, ал. 6, вр.ал. 2 от НК налага на административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 20.03.2023 година свидетели Д. Н. Б. и К. С. А.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите

при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Д. Н. Б. и К. С. А., които са последователни, без вътрешни противоречия, взаимно допълващи се и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира превратно или недостоверно да пресъздават обстоятелствата от конкретната проверка (обиск) и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия, от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Основания за критика по отношение на показанията на посочените свидетели – гранични полицаи, не се намериха. Ето защо, според Съда показанията на посочените свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, както и допълнително представените такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Фезико-химическата експертиза, обективирана в Експертна справка, тъй като е изготвена след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Експертизата е изготвена от специалист в областта на химията, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно неговата квалификация на специалист. С тези съображения, Съдът приема Експертизата за извършена от служител на ОДМВР – Стара Загора с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвената писмена Справка обективира необходимите данни, ползвани за фактически констатации, поради което се явява

обоснована и аргументирана, в съответствие и кореспондираща с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за нейната правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Справката, приложена в АНП, няма, поради което Съдът намира за обоснована и правилна експертизата (както вече бе посочено) и ползва същата при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на експертизата се установява вида на веществото – предмет на нарушението. Досежно приложимите методи за установяване на веществото, ползвани от служителя на ОДМВР - Стара Загора, Съдът намира същите за правилни и законосъобразни.

НПК се прилага субсидиарно в административнонаказателното производство. Казаното се отнася и до доказателствения способ – обиск, уреден в раздел V, чл. 164 от НПК. Достатъчно е реално фактически да е извършен обискът, необходим за изясняване на фактите и обстоятелствата, установяването на които да се изисква във връзка с реализиране на административнонаказателна отговорност на нарушителя, относима към извършването на съставомерно деяние, преценката на неговата обществена опасност и/или наказването – определяне размера на Глобата или нейната индивидуализация - изобщо в установените параметри от закона. В случая, всички тези минимум изисквания досежно обиска са спазени според Съда в контекста на изложеното. Обискът е извършен от лице от същия пол – свидетеля Д. Н. Б. в присъствие на лице също от мъжки пол – свидетеля К. С. А.. В случая обаче е приложен специалният ред за обиск, предвиден в чл. 80, ал. 1, т. 1 от Закона за МВР, който не изисква предварително разрешение на Съд за извършване на тези действия, нито последващо одобрение по отношение на съставения Протокол, нито присъствие на поемни лица при извършването на такива действия и който специален ред дерогира общият такъв, предвиден в НПК. Предаването на наркотичното вещество от санкционираното лице с Протокол за доброволно предаване е годен и допустим процесуален способ за приобщаване към доказателствения материал на наркотичното вещество - предмет на нарушението.

Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН,

*вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – въпреки дадените изрични указания, АНО не е представил доказателства относно датата на връчване на НП, поради което Съдът приема, че е депозирана Жалбата в срок, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-03-109 от 10.03.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Спазена е изцяло административната процедура по издаване на обжалваното НП. Правилно НП не е преведено, тъй като е получено от съдебен адресат – българският адвокат И. Д., който е процесуален представител на жалбоподателя съгласно изричното изявление на последния, направено в писмен вид в преписката на Окръжна прокуратура – Хасково, където за свой адрес за призоваване на територията на Република България сочи служебния адрес на адвокат Д.. Но в случай че не се възприе изложеното в предходното изречение, то Съдът излага следните съображения: в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за

възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. При установяване на нарушението както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени. Преценката дали липсата на превод на НП представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и предвид чл. 47 и чл. 48, § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ЕС), доколкото последната се явява приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. Следва да се има предвид че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В актовете на ЕС е прието, че изискването за преводач важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Затова, сама по себе си, липсата на превод на НП, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат.

Обжалваното НП е издадено в съответствие с чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. Т.е. производството по налагане на наказание по административен ред за осъществения от наказания маловажен случай на престъпление по чл. 242, ал. 6, вр. ал. 2 от НК е образувано в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. Както се посочи по-горе, АНО е издал НП без да е имало съставен АУАН, позовавайки се на Постановлението на Прокурора. По аргумент от чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателното производство започва със съставянето на АУАН. Възможност за изключение от посоченото общо правило е регламентирана в разпоредбата на ал. 2, която сочи, че АНП може да се образува и въз основа на Постановление на Прокурор, с което е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. Конкретният случай е точно такъв. Постановлението на Прокурора в този

случай е основание за издаване на НП без съставяне на АУАН. След като с Постановлението от 02.06.2022 година Прокурорът е отказал да образува наказателно производство, са отпаднали пречките за реализиране на административнонаказателната отговорност и Съдът приема, че вече не е налице признака „idem”, описан в Тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015 година на ВКС по т.д.№ 3/2015 година, ОСНК. Това е така, защото процесното НП е издадено след издаването на Постановлението за отказ да се образува наказателно производство, т.е. налице са основанията, визирани в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН и не съществува дори хипотетична възможност за двукратно санкциониране на дееца за едно и също деяние. След като наказващият орган въз основа на материалите по прокурорската препаска е преценил, че са налице данни за осъществен състав на административно нарушение, е издал обжалваното НП.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 424, ал. 2, б. „г” от НК. НП по чл. 242, ал. 6 от НК се издават от Министъра на финансите. Лицето, подписало НП – Асен Васков Василев, е заемало към момента на издаването му длъжността „Заместник-председател по еврофондовете и Министър на финансите на Република България” и деянието е извършено на територията на Република България.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН 6-месечен срок, който тече от датата на получаване на Постановлението на Окръжна прокуратура – Хасково при АНО. Т.е. процесното административнонаказателно производство е образувано с постъпването в Министерството на финансите на Постановлението от 02.06.2022 година на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково, което е заведено на 24.06.2022 година. Считано от тази дата, процесното НП, издадено на 08.07.2022 година, е безспорно издадено преди изтичането на шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с част от тези, наведени от младши адвокат Д.:

1. Обективните признаци на административното нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ (посочено като нарушена материалноправна норма), се различават от престъплението по чл. 242, ал. 2 от НК, за чийто маловажен случай по ал. 6 на чл. 242 от НК е издадено процесното НП. В разпоредбата на

чл. 242, ал. 2 от НК е посочен следният състав на процесното нарушение: пренасяне без надлежно разрешително през границата на страната на наркотични вещества – високорискови и рискови. Съответно в чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ говори за пренасяне на стоки през границата на страната без знанието и разрешението на митническите органи, но на акцизни стоки или забранени за внос или износ стоки, както и на тютюневи изделия. Никъде в НП не се говори за акцизни стоки или забранени за внос или износ стоки, или за тютюневи изделия; а фактическата обстановка се свързва с високорисково наркотично вещество, за пренасянето на което деецът няма надлежното разрешително. В тази връзка следва да се посочи, че обжалваното НП препраща към мотивите на Прокурорското постановление, в което се говори единствено и само за пренасянето през границата на високорисково наркотично вещество, за което деецът няма надлежното разрешително, т.е. никъде не се споменава забранена за внос стока. Вярно е, че съгласно чл. 30 от ЗКНВП е забранен вносът на високорискови наркотични вещества, но подобно наведено твърдение липсва в описателната част на НП. Отделно от това следва да се има предвид, че в конкретния случай разпоредбата от НК се явява специална по отношение на общата такава на ЗМ, поради което следва да се приложи специалната норма. Ето защо в конкретния случай Съдът приема, че описаното в НП деяние не е квалифицирано с надлежната материалноправна разпоредба, а е посочена като нарушена друга неотнормирана норма – тази на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ. Т.е. за описателното в НП нарушение следва да бъде посочена като нарушена материалноправна норма на чл. 242, ал. 6, вр.ал. 2 от НК, за да бъде ясно на нарушителя, това с кои свои действия коя норма на закона е нарушил. Задължение на органа е съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН да посочи законните разпоредби, които виновно са били нарушени, което в настоящия случай не е сторено.

Иначе казано описаното в НП деяние не е квалифицирано с надлежната материалноправна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към административнонаказателната отговорност следва да знае всички факти, които наказващият орган възвежда като обосноваващи обективната страна на състав на нарушение, като тези факти

следва да бъдат в логическо и правно единство с конкретна разпоредба на закона.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае за правна квалификация, явяваща се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо А. следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

2. Подлежи на обсъждане субективният елемент от състава на нарушението, тъй като формалният му характер не го изключва. От субективна страна следва деянието да е извършено виновно. Съгласно чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. За да е налице административно нарушение е необходимо неговото съдържание да обхваща, както елементите, които се отнасят до обективната му страна така и онези, които засягат субективната страна на извършеното деяние. Липсата на който и да е от елементите, влизащи в състава на административното нарушение независимо от това дали е свързано с обективната или субективната страна води след себе си като последица невъзможността да се търси административнонаказателна отговорност. При провеждане на административнонаказателното производство АНО е задължен да изясни фактите и обстоятелствата по случая и въз основа на тях да направи обосновани изводи - налице ли е осъществен състав на нарушение или не, кой е деецът, както и дали деянието е осъществено от субективна страна. Чл. 7 от ЗАНН уточнява кога деянието се счита за извършено виновно, а именно: когато е умишлено или непредпазливо. ЗАНН уточнява, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие,

приготовлението и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон (ЗАНН) не се предвижда друго. В НК - чл. 11, ал. 2 и ал. 3 са уредени формите на вината. Съгласно ал. 2 на чл. 11 от НК, деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускал настъпването на тези последици; а съгласно ал. 3 на посочената разпоредба, деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Като форма на вината разпоредбата на чл. 242, ал. 2 от НК, прилагана в административнонаказателното производство, предвижда деянието в двете форми на умисъла - пряк и евентуален. Установи се по безспорен и категоричен начин, че жалбоподателят не е знаел, че веществото, получено от колегата му като такова против главоболие и за предотвратяване на умора, е наркотично. Налични са множество лекарства, които са предназначени за преодоляване на посочените симптоми, но не съдържат наркотични вещества, а например са билки. Освен това няма логика жалбоподателят, който е шофьор с дългогодишен стаж (съгласно изявленията му и Справката, изпратена от РУ – Свиленград) и с това изкарва прехраната си, да пренесе това вещество през границата, знаейки че е наркотично, тъй като е наясно с последиците от това свое деяние (както самият той сочи в Обясненията си). В подкрепа на изложеното е и фактът, че изкарвайки прехраната си с шофиране, на водача – жалбоподател в настоящото производство, е ясно, че в случай на употреба на наркотично вещество ще му бъде отнето Свидетелството за управление на МПС, а той е взел от колегата си това вещество именно с тази идея: да кара по-свеж и по-дълго без почивка, т.е. ще остане без работа, а в днешните трудни от финансова гледна точка времена, никой човек не би допуснал подобна възможност. Отделно от това в подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че ако е имал дори и някаква малка представа, че това вещество е наркотик, то жалбоподателят щеше да го изхвърли, за което е имал достатъчно време и възможности, тъй като от момента на повторната проверка на автобуса и открИ.ето на укрИтите в автобуса лица до отвеждането му около 07.30 часа в Патрулната база „Капитан Андреево”, където в същност е намереното веществото, е изминало доста време и е имал много потенциални възможности да изхвърли

веществото без никой да забележи. Такива потенциални възможности е имал и във времето от задържането му около 07.30 часа до 10.45 часа, когато е бил извършен обиска, като е можел просто да остави сгъвката някъде и да твърди, че не знае чия е, но не го е сторил поради това, че не е знаел съдържанието му. Съобразявайки целият събран по делото доказателствен материал в това число и обясненията на жалбоподателя, се установява, че последният не е знаел, че намереното в него вещество – предмет на деянието, е наркотично вещество, както и не е могъл да предвиди съдържанието на наркотик в това вещество предвид наличието на множество лекарствени продукти да преодоляване на умората, несъдържащи наркотични вещества. Изложеното налага извода, че деянието не е извършено умишлено, нито дори по непредпазливост, в резултат на което следва да се приеме, че липсва субективният елемент на визирания състав. В този ред на мисли Съдът не е съгласен с изложеното от процесуалния представител на АНО, че действията на жалбоподателя (поставя веществото в шапката си, сваля шапката при обиска и я поставя на страни) налагат извода за наличие на знание у него относно това, че веществото е наркотично; тъй като това поведение може да се дължи и на факта, че желае вещите му да са подредени по определен начин и ред, което е нормално за човек на неговата възраст, които вече е изградил своите навици и привички.

Т.е. на плоскостта на конкретния казус не може да се приеме за доказана вината при извършване на нарушението, а оттам и неговата съставомерност, следователно и НП се явява неправилно издадено, в нарушение на закона и при неправилното му приложение, съответно и неправилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на жалбоподателя А. А.. Поради това, налице е самостоятелна предпоставка (основание) на отмяна на санкционния акт като материално незаконосъобразен (извън посоченото в т. 1).

Фактът, че при намиране на наркотичното вещество, жалбоподателят дава противоречиви сведения на полицейските служители относно съдържанието му, не променя горните изводи на Съда, тъй като това негово поведение е по-вероятно да се дължи на преживения стрес от това, че в автобуса са открити лица без документи, както и на обстоятелството, че се намира в чужда страна.

3. На следващо място следва да се посочи, че по безспорен и категоричен начин не се доказва по делото, че лицето е пренесло през границата на страната предмета на нарушението. Да, действително той е пресякъл държавната граница с автобус като е бил част от екипажа му, но наркотичното вещество е било установено часове след като е пресякъл границата. АНО не успя да установи, че това вещество е било в негово държане към този момент. Изводи в тази насока АНО прави на базата на обясненията на жалбоподателя, дадени по преписката на ГПУ – Свиленград. А както е известно наказателното, респ. административнонаказателното обвинение не може да почива единствено и само на самопризнанията на подсъдимия, т.е. в случая на жалбоподателя. А конкретния случай е точно такъв. Ето защо Съдът приема, че не е доказано извършването на деянието от страна на жалбоподателя.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Настоящата съдебна инстанция би приела, че при издаването на атакуваното НП са спазени изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение, Съдът би приел, че е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на Акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Пренасянето на високорисково наркотично вещества, каквото е марихуаната, през границата на страната, без съответно разрешение и в маловажен случай, е деяние, което от обективна и субективна страна покрива признаците на [чл. 242, ал. 6, вр.ал. 2 от НК](#) и се наказва по административен ред съобразно [чл. 242, ал. 6 от НК](#). Предмет на деянието е високорисково наркотично вещество, представляващо марихуана, което Съдът би приел, че е установено чрез Експертната справка на ОДМВР – Стара Загора и същата е отразена в НП.

От обективна страна, Съдът би приел, че жалбоподателят е пренесъл през границата на България (доколкото е пристигнал в страната като втори шофьор на процесния автобус) на процесните място и време наркотично вещество. Същото се е намирало във фактическата му власт, тъй като той го е

държал в себе си и е осъществявал фактическа власт над това вещество до момента на предаването му от него с Протокол за доброволно предаване. Доброволно предаденото от него вещество представлява е коноп с нето тегло 0.38 грама на стойност 1.52 лв. (съгласно посоченото по-горе Постановление на Министерския съвет за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството). Конопът има наркотично действие, няма легална употреба, пазар и производство в страната. Той е наркотично вещество и подлежи на контрол според Единната конвенция за упойващите средства на Общността от 1961 година, ратифицирана от България. Съгласно Списък I, Приложение № 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, издадена на основание чл. 3, ал. 2 от ЗКНВП, конопът е в Списъка на „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина”. Подлежи на особен разрешителен режим. За държането и пренасянето му жалбоподателят не е разполагал със съответното разрешение.

Съдът би приел, че в случая деянието на жалбоподателя от обективна страна представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от Допълнителната разпоредба (ДР) на НК, съгласно който маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед други смекчаващи обстоятелства представлява по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид. В конкретния случай според Съда биха били налице множество смекчаващи обстоятелства, които водят до по - ниска степен на обществена опасност, както на деянието, така и на дееца. Фактът, че става въпрос за сравнително малко количество наркотично вещество на ниска стойност, би сочил на сравнително много по - ниска степен на обществена опасност както на самото деяние, така и на дееца. Ето защо, според Съда би ставало въпрос за маловажно деяние по смисъла на чл. 93, т. 9 от ДР на НК, което е по - ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на престъпления от този вид.

Съдът обаче не би приемал, че се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, който дава възможност на АНО при наличието на маловажен случай на административно нарушение да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно

извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, като с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по т.н.д.№ 1/2007 година, ОСНК на ВКС излезе със становище че изразът в закона „може” не обуславя действие при „оперативна самостоятелност”, а означава възлагане на компетентност и АНО е длъжен да приложи тази привилегирована разпоредба. Същото Решение посочва, че в случаите, когато това не е сторено от АНО, а са налице предпоставките за това, то налице е основание за отмяна на НП поради издаването му в противоречие със закона.

Съдът би намерил, че маловажност не е налице в случая, предвид това, че се касае за марихуана с нето тегло 0.38 грама на стойност 1.52 лв., т.е. стойността на инкриминираната вещества сочи на типично за съответния вид нарушение. Ниското количество и стойността на предмета на деянието могат да бъдат прецени при индивидуализиране на отговорността на жалбоподателя.

Отделно от това, Съдът би намерил, че деяние по чл. 242, ал. 6 от НК няма как да бъде определено като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, тъй като именно неговата маловажност е предпоставила ангажирането на административнонаказателна, а не на наказателна отговорност.

Съдът би приел, че е налице субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Отделно от това, Съдът би преценил че дори да се приеме, че административното нарушение е извършено при условията на непредпазливост съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, „непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи”, което по аргумент от противното следва да се тълкува, че административните нарушения, макар и извършени по непредпазливост, са по начало наказуеми, освен ако изрично в закона не е предвидено друго за този вид нарушения. В случая Съдът би приел, че е следвало да знае, че за пренасянето на това вещество през границата му е необходимо разрешение.

Размерът на Глобата е определен съгласно чл. 47, ал. 1 от НК, а именно: в минималния възможен по закон, поради което не би била налице правна възможност за намаляне на този размер.

Така определения размер на наказанието, Съдът би намерил за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

В случай на потвърждаване на НП, искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя би било неоснователно, за разлика от това на АНО, което би основателно до размера от 80 лв., като при този вариант на разсъждение АНО не би могъл да иска изменение на решението в частта за разноските, защото не бе представен Списък на разноските от тяхна страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № НП-16 от 08.07.2022 година на Заместник-председателя по еврофондовете и Министър на финансите на Република България (сега Министър на финансите на Република България), с което на А. А. (Alican

Altun), роден на ***** година в град Б., Република Турция, с турски личен номер ***** от град ***** Република Турция, за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Министерството на финансите с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 102, ДА ЗАПЛАТИ на А. А. (Alican Altun), роден на ***** година в град Б., Република Турция, с турски личен номер ***** от град ***** Република Турция, сумата от 400 лв., представляваща извършени от последния разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 121/2023 година на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____